Setembre 2022

«Jo, que no era esclau de ningú, m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui» (1Co 9,19)

La *Paraula de vida* d'aquest mes està treta de la primera carta de Pau als cristians de Corint. L'apòstol es troba a Efes i a través de les seves paraules vol donar una sèrie de respostes als problemes que han sorgit dins la comunitat grega de Corint, ciutat cosmopolita i gran centre comercial, famosa pel temple d'Afrodita però també per la seva proverbial corrupció.

Gràcies a les predicacions de Pau, els destinataris de la carta s'havien convertit a la fe cristiana feia uns anys. Una de les controvèrsies que dividia la comunitat es referia al fet de poder menjar o no la carn sacrificada als ídols en els ritus pagans.

Subratllant la llibertat que tenim en Crist, Pau presenta una àmplia anàlisi sobre com comportar-se davant certes eleccions i s'atura especialment sobre el concepte de llibertat.

«Jo, que no era esclau de ningú, m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui»

Ja que els cristians saben que "que un ídol del món no és res, i que de Déu només n'hi ha un" (8,4), resulta indiferent menjar o no les carns sacrificades als ídols. Però el problema sorgeix quan un cristià es troba en presència de qui no posseeix encara aquesta consciència, ni aquest coneixement de la fe, i per tant, amb el seu comportament, pot escandalitzar una consciència feble.

Quan entren en joc el coneixement i l'amor, per a Pau no existeix cap dubte: el deixeble ha d'escollir l'amor encara que sigui renunciant a la pròpia llibertat tal com ha fet Crist que lliurement s'ha fet servent per amor.

És fonamental l'atenció al germà dèbil, a qui té una consciència fràgil i poc coneixement de les coses, amb el fi de "guanyar" en el sentit de fer arribar al major número de persones la vida bona i bella de l'Evangeli.

«Jo, que no era esclau de ningú, m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui»

Com escriu **Chiara Lubich**: "Si estem incorporats a Crist, si som Ell, tenir divisions o pensaments contraposats, és dividir Crist. [...] Si [...] entre els primers cristians havia perill de trencar la concòrdia, s'aconsellava cedir en les pròpies idees per tal de mantenir la caritat. [...] El mateix succeeix avui: malgrat estar, a vegades, convençuts que una determinada manera de pensar és la millor, el Senyor ens suggereix, per tal de salvar la caritat amb tots, que la cosa millor a vegades és cedir en les pròpies idees, és millor el menys perfecte en acord amb els

altres, que el més perfecte en desacord. I aquest doblegar-se abans que trencar és una de les característiques -potser doloroses, però també de les més eficaces i beneïdes per Déu- que mantenen la unitat segons el més autèntic pensament de Crist, i en conseqüència en sap apreciar el valor”[1].

«Jo, que no era esclau de ningú, m’he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui»

L’experiència del cardenal vietnamita **Fran?ois-Xavier Nguyen van Thuan** –que va transcórrer tretze any a la presó, dels quals nou en aïllament total- testimonia que quan l’amor és veritable i desinteressat suscita com a resposta més amor. Durant l’empresonament estava custodiat per cinc guàrdies, però els caps havien decidits de canviar-los cada dues setmanes per un altre grup perquè no fossin “contaminats” pel bisbe. A la fi van decidir deixar sempre els mateixos perquè sinó hauria “contaminat” a tots els guàrdies de la presó. Explica ell mateix: “al començament els guàrdies no parlaven amb mi. Només responien sí o no. [...] Una nit m’ha vingut un pensament: “Francesc, tu ets encara molt ric, tens l’amor de Jesús al teu cor; estima´ls com Jesús t’ha estimat”. Al dia següent he començat a estimar-los encara més, i a estimar Jesús en ells, somrient, intercanviant amb ells paraules amables. [...] A poc a poc hem esdevinguts amics”[2]. A la presó farà amb l’ajuda dels seus guàrdies la creu pectoral que portarà fins a la mort, símbol de l’amistat nascuda amb ells: uns trossos de fusta i una cadena de ferro.

Letizia Magri

[1] C. Lubich, *El arte de amar,* Ciudad Nueva, Madrid 2006, 2012 [2], pp. 130-131.

[2] F.X. Nguy?n V?n Thu?n, *Testigos de esperanza,* Ciudad Nueva, Madrid 2000, 2021 [15], p. 87.